

ADVENT - HÍRNÖK

Megjelenik évente
tízszer.

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki
békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt
mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened.“ Ésaías 52, 7.

IX. évfolyam
4 szám.

TARTALOM: *Győzelem az alantas testi és lelki kívánságok felett.* Máté 4, 1—11.

Győzelem az alantas testi
és lelki kívánságok fe-
lett. 25

A derék kapitány. . . 27

Hogyan nyerhetjük meg a
világi ifjúságot csoportunk
számára? 27

Mi szükséges az ered-
ményhez? 28

A betegek úrvacsora vé-
tele. 29

Misszióutazások Perzsiá-
ban. 30

Bizonyágtételek . . . 31

Halálozás 32

Jézus megkísértésének története olyan része a Szentírásnak, melyben mindig, akárhányszor is olvassuk el, találunk valami újat, meglepőt és felemelőt; talán éppen azért, mert a mi mindennapi életünk is állandó *kísértések* közepette folyik le.

Kísértések között élünk.

Nincsen olyan élő ember, aki meglehetne kímélve a kísértéstől. Nincsen a világon olyan *hely*; legyen az akár elkerített vár, magányos börtön, fényes templom, csendes barlang — amely biztos védelmet nyújthatna az ember fiainak. Nem véd ellene sem magány, sem tömeg, sem zárda, sem papi köntös, sem királyi trón. Ha ébrenlétedben minden rést betömtél, befurakodik álmaidba és nem ritkán imádságos óráidba is. A bacillus ellen védekezhetsz, a járvány elől menekülhetsz, de olyan emberi élet nem volt még, amely azt mondhatta volna, hogy nem találkozott a kísértéssel. Bárki légy, a kísértést el nem kerülheted; vagy te győzöd le azt, vagy az ver le téged lábaidról.

Mi a kísértés?

Ennek a megállapítása és körülírása nem éppen könnyű feladat. A magyar szó azt jelenti, hogy valaki állandóan kíséri az embert, fülébe sugdos, hogy ne menjen. A német verführen, versuchen a *helyes útról való letérítés* szakadatlan kísérletezését fejezi ki. A kísértés tehát az eredeti céltól való eltérítést, a jótól való eltántorítást és a gonoszra való csalogatást jelenti.

Ebből természetszerűleg következik, hogy Isten senkit sem kísért, (Jak. 1, 13—15.) hanem csak megengedi azt bizonyos célból, (Jel. 2, 10.) és bizonyos határig (I, Kor. 10, 13.); sőt éppen ő az, aki a kísértésből kiszabadít. (1. Pét. 2, 9; 2. Pét. 2, 9. Jel. 3, 10. Zsid. 2, 18.)

Jézus megkísértése.

A kísértések hely, idő és kor szerint mások és mások. Sátán más-ként lép fel az ifjú és másként a férfiú Jézus ellen. Itten már személyesen, álarc nélkül száll szembe vele, hogy eltérítse őt felsőbbrendű küldetésétől.

Azzal kezdi, ami a leghatékonyabb fegyvere az embermilliók foglyul-ejtésére: ezek pedig a „*testi kívánságok*.”

*Megjelent a hang-
jegyek nélküli énekes-
könyv,*

amely a kottás könyv ösz-
szes énekeit tartalmazza.

Sokaknak régi kívánsága
teljesül, midőn útnak in-
díthatjuk új énekesköny-
vünket, melynek árát úgy
állapítottuk meg, hogy mi-
nél többen beszerezhes-
sék azt.

Izléses vászonköt. 2*50 P

Erős kartonköt. . 2— P

Sátán kiválasztja a kedvező alkalmat. Akkor jön, midőn negyven napi böjt után Jézus megéhezik, mikor az éhség kínzó ösztöne elhatalmasodik felette. És megtalálja a megfelelő hangot is; „ha Isten fia vagy, változtasd a köveket kenyerekké.” Mintha azt mondaná: Ugyan mi értelme, hogy kínozd magadat, hogy megvond magadtól azt, amivel szabadon élhetnél?

Ez az érvelés sokakat megtéveszthet, Jézust azonban nem. „Nem csak kenyérral él az ember” kijelentés elégséges ahhoz, hogy megtörjön vele szemben a gonosz varázsa.

Sátán legyőzésére adott mennyei fegyver ez, amelyet nincs joga senkinek sem arra felhasználni, hogy leplezze általa a társadalmi igazságtalanságokat, hogy elhallgattassa vele a jogos kenyért követelők szavát. Jézus jól tudja, hogy kenyérral is él az ember, de aki csak kenyérral él, az meghal. Ezért az olyan mozgalom, amely tisztára a gyomorra van építve, (mint pl. a modern szocializmus is) az kiszolgáltatotta magát Sátánnak.

Az ősi sátáni gondolat Jézus megkísértésében leplezetlenül jelentkezik, amikor lázít az önmegettartóztatás, a lemondás, a léleknek a test feletti uralma ellen. Pedig ez az, amiről Pál apostol, mint az élet előfeltételéről ír Rom. 8, 13-ban.

Küzdelem az ösztönök ellen.

Három olyan ösztöne van az embernek, amely a testből veszi eredetét és amelyek rabszolgaságba igyekeznek vinni az embert. Ezek: az éhség, az érzéki vágy, és a pihenés.

Mindezek olyan ösztönök, melyeket Isten oltott bele az emberbe, tehát teljesen kiirtani nem szabad őket, csupán meg kell azokat szabályozni, meg kell fékezni.

Az éhség jelentkezése természetes valami és annak Istentől rendelt korlátok között való kielégítése mindenkinek a kötelessége. Ha azonban meg nem fékezed, telhetetlenségévé, mérhetetlen igényekké nő.

A nemi ösztönnek is megvan a maga isteni rendeltetése. Enélkül nem lett volna szaporodás és nem válhatott volna teljessé a kiválasztottak száma. A korlátok ledöntése azonban már a paráznság bélyegét süti az ember homlokára.

A munka mellett pihenésre is szüksége van az embernek, de már a lustaság megmérgezetté teszi az ember életét, mint az állott tó vizét a penész.

Itt, ezeken a határvonalakon kell tehát felvinnünk a harcot a test kívánságaival, itt kell legyőznünk Sátánt.

A hiúság veszedelme.

A legtöbben úgy magyarázzák Máté 4, 5—7 verseket, hogy a gonosz, vallásos rajongásból öngyilkosságra akarja rábírní Jézust, hivatkozván a 91. zsoltár ígéreteré. Én azonban úgy látom, hogy Sátán nem ezt célozta, hanem azt, hogy eltérítse Jézust messiási útjáról.

Ebben az ajánlatban ezt láthatjuk: Vesd le magad a templom tetejéről egy nagy ünnepen, tízezrek szemeláttára és megnyered véle az emberek hitét. A kísértés abból állott, hogy el akarta téríteni Jézust az emberért való szenvedés útjáról, a több sikerrel és kevesebb kockázattal járó utat ajánlotta neki. Jézus azonban nem akarja a maga számára az emberek előtt megszerezni a Messiás név dicsőségét a Messias-név tulajdonképeni jelentésének áldozatul hozatalának az árán: Jézus az Isten, nem pedig az ember szerinti Messiás akar lenni.

Mikor pedig Sátán a hiúság kísértéseit is hiába küldi Jézus ellen, azzal igyekszik megközelíteni Jézus lelkét, ami emberi lényünkre a leghatalmasabb vonzerővel bír; t. i. a hatalomvágy felkeltésével.

A hatalomvágy törei.

Isten uralkodásra teremtette az embert és ezért az uralkodásra, parancsolásra való vágy csirájában még a leggyengébb akaratú emberben is fellelhető. Az embernek lépésről lépésre kellett meghódítania a természetet egészen a villám megzabolozásáig. Az emberiség történelme tulajdonképpen azzal veszi kezdetét, mikor az ember embertársára is kiterjesztette uralmát. S érdekes, hogy a történelem azokat sorolja az emberiség nagyjai közé, akik népet igázták le és vasmarokkal kormányozták a népek millióit.

Hiszen igaz — a jó is uralkodásra törekszik, nemcsak a gonosz. Jézus keblét is a világ felett való uralom vágya töltötte el. Csupán az a kérdés, hogy milyen eszközökkel történjék ez? Vérral, fegyverrel, erőszakkal, félrevezetéssel, elbódítással, a lélek árubabocsátásának árán, vagy pedig meggyőzéssel és szeretettel; ezzel a hatalmasok által olyannyira lenézett eszközzel?

Sátán felkínálja Jézusnak a világ feletti uralmat azzal a feltétellel, ha Jézus leborulva imádja őt. Minden fáradság, harc és küzdelem nélkül hullana Jézus ölébe ime a győzelem.

Sátán sem ezen, sem más áron Jézust megvenni nem tudta. Sajnos az emberrel sokkal könnyebb a dolga! Félelmetesen hangzó igazság az, hogy kisebb vagy nagyobb árért minden ember megvásárolható. Mindenkinek

lehet valami *olyasmit*, vagy *akkorát* ígérni, amiért áruba bocsájtja magát, ha gondol is arra, hogy a külső erkölcsi látszatot megőrizze. Nem mindenkinek kínálja fel az egész világot, hanem csak annyit, amekkora számára a világ. Egyiket száz pengőért, a másikat százezerért, emezt aranyért, amazt talán egy pipa dohányért, itten biztos megélhetést nyújtó állás, amott esetleg egy tál lencse az ár. Kit egy üveggyöngyért, kit gyémánt ékszerért; kit bundáért, kit pedig egy selyemharisnyáért vesz meg.

Vannak, akik azt gondolják magukban, hogy nincs az a pénz, amiért ők odaadnák nevüket, hitüket, és becsületüket, tisztességüket. Sátán éppen azokkal végez a legkönnyebben, akik önmagukban bizakodnak. Hamar kitapogatja a gyenge pontokat és észre sem vesszük, már hatalmában vagyunk.

Jézus maga is uralomra törekedett ugyan, de azt nem a *saját maga* számára akarta felhasználni. A magunkfajta embernél pedig az uralomvágyanak abban áll a legnagyobb kísértése, hogy a megszerzett hatalmat igyekszik a magaelőnyére, hasznára és dicsőségére akarja kihasználni. A hatalomra jutott emberek el szoktak feledkezni eszményeikről; s ezért szoktak az egyébként jogosan megszerzett hatalmak idővel megbukni.

Mindezen kísértések felett csupán egy módja van a győzelemnek: „Istent imádd és néki szolgálj.” — *Imádd! Szolgálj!* Str.

A derék kapitány.

Vad, zivataros éj volt. A háborgó tenger hullámai tajtékozva törtek meg a nagy hajó orrán, amely fáradtságosan tört magának utat a zajgó víztömeg között. Az utasok aggodalmatlen futkostak a fedélzeten ide-oda. Némelyek imádkoztak és csendesek s elszántak voltak; mások pedig kétségbeesetten kiabáltak és sorukat átkozták.

Ezalatt a vihar ereje mind jobban fokozódott. Néhány hullám átcsapott a hajó felett és mindazokat a hajópárkányról lesepréssel fenyegette, akik nem tartották magukat erősen. Az utasok közt mind nagyobb lett az agodalom és zűrzavar. Ekkor hirtelen megjelent a hold egy pillanatra a szakadozó felhők között és megvilágított egy csendes öblöt, melynek vize, mindkét oldalról magas sziklaktól védve, egészen csendesnek és veszélytelennek látszott.

Most megrohanták az emberek a kapitányt, hogy kössön ki az öbölben. Ő azonban sem a kérésekre, sem a fenyegetésekre nem hallgatott, hanem röviden így szólt: „Az lenne a ti tönkremenésetek, ha én kérésteket teljesíte-

ném és ott kikötnék.” Bármennyire siránkoztak és jajveszélkeltek is az utasok, a kapitány állhatatosan megmaradt elhatározásánál. Szócsövén keresztül átharsogott a viharon és éjszakán; nyugodtan és meggondoltan adta le parancsait, mialatt fenyegetések és szidalmazások zúdultak reá. — Ekkor világosság tűnik fel a távoból; a biztos kikötő világító tornya. A bőszi vihar dacára a hajó feléje evez, újból és újból tüzeli a kapitány az ő alantasait — még egy negyedórai forró küzdelem és hatalmas ujjongás hangzik fel a fedélzetről: a hajó beérkezett a kikötőbe és biztos védelmet nyert. „Miért nem kötött ön ki velünk a csendes öbölben?” kérdéskésőbb egy utas a hajó kapitányától.

„Mert az a kikötő telve van elrejtett zátonyokkal és szirtekkel, amelyeken egész biztosan hajótörést szenvedtünk volna. Ezen esetben mindnyájan a hullámsírba temetkezünk, egyetlen egy sem menekül meg. Midőn utitársai kívánságát nem teljesítettem, keményen és irgalmatlanul szidalmaztak; most azonban biztonnal némelyik közülök hálásan ismeri el, hogy szemem előtt csak az utasok java lebegett, ha fáradozásom akkor hidegnek és részvéttelenné is tűnhetett fel.” Meghatottan mondott az utas köszönetet a derék, nemes férfiúnak, aki mindnyájuknak oly jót akart.

Mi emberek néha Isten ellen is zúgolódunk, ha valamely kedves kívánságunkat ő nem teljesíti. Azonban ha később látjuk, milyen ártalmas lett volna számunkra ilyen kívánságnak a teljesítése, akkor mégis szívből hálát kell néki mondanunk, hogy balgatag kérésünket nem hallgatta meg. „*Christlicher Hausfreund*”

Hogyan nyerhetjük meg a világi ifjúságot csoportunk számára?

Fenti kérdés nem kis mértékben foglalkoztatta már ifjúsági csoportunk vezetőit, valamint azokat, akik szívükön hordják az ifjúság megmentését és nem utolsó helyen azon adventista szülőket, akik serdülő gyermekeik megmentéséért eredménytelenül fáradoznak.

Az bizonyos, hogy elméleti tudással és a legjobb módszerek ismeretével is egy ifjú lelkét sem fogunk tudni az Úrhoz vezetni, ha a helyes módszereket és legjobb tudásunkat nem alkalmazzuk és komoly, lankadatlan erőfeszítéseket nem teszünk a fiatalok megmentése érdekében.

Hogy valakit megmenteni tudjunk, ahhoz szükséges, hogy magunk is meg legyünk mentve. Viszont, ha érezzük magunkban Krisztus

megmentő kegyelmét életünk átalakulásában, erős vágyat fogunk érezni mások megmentésére is. *Miután fiatal szívet megközelíteni és befolyásolni inkább képes egy fiatal lélek, ezért rendelte az Úr segítő kezéül az ifjúságot.* Hogy lelkeket megmentünk, ehhez nem elég az óhaj, sem az ifjúsági vezetőnek, vagy egy-két ifjúsági tagnak el-ellankadó törekvése, hanem a csoport minden egyes tagja tudtára kell, hogy ébredjen Isten előtti kötelességének és össze kell fognia a munkában. Mindenekelőtt tisztában kell lennünk azzal, hogy az a hely és az alkalom, amikor az az ifjú lélek megismerkedik csoportunkkal és az igazsággal: az ifjúsági óra. Így tehát ifjúsági óráink nem csupán közösségünk fiataljainak gyülekezésére, hanem világi ifjak megmentésére is vannak szánva. Óráink nem szórakoztatást, hanem a nevelés, tanítás és a lélekmentés nemes célját vannak hivatva szolgálni. Aki elsősorban számbajön ezen feladatok keresztülvitelénél, az: az ifjúsági vezető. Nagy bölcseségre van szüksége, hogy a világi fiatalságot, amely hozzászokott a szórakozáshoz, akiket csak a színház, tánc, sport és a ruha érdekel és akik a világban, szórakozóhelyeken, nagyobbszabású előadásokat és magasnívójú zenét hallgatnak, oly tárgyakkal kössük le amelyek meg ragadják őket és ugyanakkor világiasságba sem csapnak át.

A világi fiatalság megmentéséhez jó eszköz az iratterjesztés. Az ifjúsági csoport tagjai vegyenek élénk részt benne és ha alkalom adódik rá, hogy egy fiatal lélekkel beszélhetünk, ne mulasszunk el számot adni a bennünk lévő reménységről és szólni Jézusról, mint az ifjúság barátjáról, valamint a fiatal élet keresztényi örömeiről. Tartsuk fenn állandóan az ismeretséget és a jó viszonyt ismerőseinkkel, rokonainkkal és szomszédainkkal. Azzal azonban még nem értük el célunkat, ha a fiatalokat a gyülekezetbe hozzuk, hanem az is fontos, hogy ott jól érezzék magukat. Ezért legyen ifjúsági óránk anyaga válogatott és változatos. Ünnepeleink legyenek felemelők. Az énekkar állandóan működjön. Ha megszereztük az ismeretséget egy fiatal lélekkel, úgy tartuk is fenn azt látogatás által. Az élénk és körültekintő ifjúsági vezető hamar észrevesz egy idegen fiatal látogatót, igyekszik közelébe férkőzni, vele megbarátkozni és alkalmat keresni arra, hogy odahaza is meglátogathassa — feltéve, ha a körülmények ezt megengedik. A gyülekezetben ne hagyjuk az ilyeneket magukra, hanem érezze az az idegen, hogy mi örvendünk az ő látogatásának. Az ifjúsági óra anyaga legyen nevelő és az ifjúság szükségéhez alkalmazkodó. Egy száraz prédikáció nem

elégíti ki az ifjúságot. Ha egy fiatal barátkozó hosszabb ideje jár már a gyülekezetbe, életén javulás észlelhető és semmitől tartani nem kell, úgy szerepeltessük őt óráinkon. Ha jó hangja van, az énekkarban, ha zenéhez ért, a zenekarban; ha jó szavaló, adjon elő költeményeket és így neveljük őt a Krisztusért való szolgálatra. Az énekkar vezetője tanúsítson megkülönböztetett figyelmet és udvariasságot az ilyen lelkekkel szemben. (Igaz, hogy a régi tagokkal is meg lehet ezt tenni.) A mi személyes életünk és viselkedésünk nem utolsó helyen szintén hozzájárul az ifjúság megmentéséhez. A csoportunknak egyetlen fiatal tagja se legyen elriasztó példája egy élettelen, unalmas hitéletnek. Tagjaink legyenek élénkek. Egy álmos vagy haldokló csoport nem fog tudni lelkeket megmenteni. Mindazáltal, ha legjobb erőinket megfeszítjük is, nem lesz eredményünk, ha az Urat és a Szentlelket nem kérjük segítségül. A csoport tagjai szemeljenek ki bizonyos fiatal lelkeket a világban, akiknek megmentéséért személyes erőfeszítéseket tesznek és értük állandóan imádkoznak. Nagy áldására és örömeire válik tagjainknak, ha egy lelket fel tudnak mutatni munkálkodásuk eredményeképpen. Lépünk érintkezésbe hittestvéreink és barátkozóink serdülő gyermekeivel, akiknek megmentésével bizonyára nagy örömet okozunk a szülőknél. Sokszor egy kis jószágos rábeszéléssel vagy elöitételeik elosztásával is megnyerhetjük őket. Néha a gyermekeknek világiassága, többször pedig a szükséges szülői fegyelem és tekintély hiánya az oka a gyermekek ellenszenvének az igazság iránt.

Mindeneket összefoglalva, azt kell mondanunk, hogy aki szereti az Urat és telve van azzal a vágyal, hogy fiatal lelkeket Krisztus nyájához vezessen, az számtalan módját fogja találni annak, hogy az Úr iránti háláját saját élete megmentéséért, azáltal rója le, hogy lelkeket ment az örökkévalóság számára.

Albrecht J.

Mi szükséges az eredményhez?

Ha eredményről beszélünk, nem gondolunk világi nyereségre, vagy világi dicsőségre. E világ dolgai csekély értékűek és hamarosan elmúlnak. Értjük Krisztus áldásos ügyének saját megmentésünknek és az igazság igéjének embertársaink között való terjesztésének eredményét. Az Úr nagy feladattal bízott meg minket, mert az ő evangéliumának világosságát hirdetnünk kell a világ jelen nemzetségének. Ha ezen szent feladat ügyében, mely kell, hogy többet

érjen saját életünknel, eredményt akarunk elérni, úgy bizonyos feltételeknek kell eleget tennünk.

1. Isten üzenetéhez hűeknek kell lennünk. Nekünk Istentől különös világosság adatott. Ez az örökkévaló evangéliuma, Isten ereje, mely üdvözít. Mi adventisták az evangélium nagy alapigazságaira építettük a mi közösségünket. Ezen régi bibliai igazságok örökké fennállnak, ne kiséreljük meg ezen igazságokat megváltoztatni, hanem inkább engedjük, hogy az igazság változtasson meg bennünket. Új eszméket és hiábavaló vélekedéseket ne vigyünk bele az igazságba. A régi hármassági üzenetet tanítani és kiélni a mi feladatunk.

2. Nekünk Krisztus gyülekezetéhez kell ragaszkodni. Krisztus gyülekezete a hívők rendezett testülete. Ezen közösségben vannak vezetők, prédikátorok, iskolák, szanatóriumok, kiadóhivatalok és más intézmények. Mialatt e világban Isten üzenetét nyújtjuk, az evangélium rendjéhez ragaszkodunk. Ha eredményt akarunk elérni, úgy a közösséghez, a rendhez kell alkalmazkodnunk, melyeket Isten adott nekünk. Vannak emberek, akik mindig zúgólódnak és szakadást idéznek elő, mi ezeknek elpártolását ne kövessük.

3. Nekünk a testvéri szeretetben kell bővelkednünk. Állandóan arra kellene gondolnunk, hogyan kezdték meg ezen nagy művet idősebb munkásaink. Ők hűek voltak és nehéz munkát végeztek sokkal annak előtte, mielőtt mi ifjabbak részt vehettünk a műben. Mint Isten munkásainak kell, hogy szívünk hűségben és készséges szeretetben egyesüljön. Szükséges, hogy gyülekezeteink Isten szolgái iránt bizalommal viseltessenek és a tagok egymást az Úrban szeressék. Így tegyetek félre minden bírálkodást és gyanúsítást. Mi adventisták minden országban létezőnk és mégis egy a hitünk és reményességünk az Úrban.

4. Hűséggel kell követnünk azon világosságot, amelyet Jézus Krisztus bizonyosság és jóvendőmondás lelke által nyertünk. Az Úr szolgáló leánya, E. G. White testvérnő által népünknek nagy világosságot küldött. Becsüljük és fogadjuk el azon áldásokat, amelyekben a jóvendőmondás lelke által részesültünk. Habár a jóvendőmondás lelkének minden írása nem áll rendelkezésünkre, mégis elegendőt találunk különböző nyelvre fordítva, hogy olvashatjuk és követhetjük őket. Mindazon világosság, melyet ezen könyvek által nyerünk, Isten igéjével, a Bibliával teljesen megegyezik.

5. Az Úr munkájában gondosnak kell lennünk. Köteleességünk lenne, összes iratainkat terjeszteni és minden lehetséges módon Krisztusról bizonyosságot tenni. Az Úr ügyéhez pénzre

is szükségünk van és az Úr elvárja tőlünk, hogy a teljes tizedet meghozzuk. Ha ezen dologban hűtlenek leszünk, úgy az Úr áldása nem lehet rajtunk. Nekünk önkéntes adományokat is kellene hozni. Nehéz időkben élünk és körülöttünk sokan szegények, de az Úr látja szívünket, és amilyen mértékkel mi az Ő ügyére áldozunk, úgy fog ő is értünk cselekedni.

6. Nekünk az Úr jelenlétében kell élnünk; szükséges a bűn legyőzésére nyújtott erejét tapasztalnunk és róla bizonyosságot kell tennünk. Üzenetünk nem csupán elmélet; nem, hanem Istennek ereje. Kell, hogy ezen erő szívünkben lakozzon és otthonukban megnyilatkozzon, hogy gyermekeinket és ifjainkat megmenthessük. Mint igaz keresztényeknek szomszédjainkkal szeretetben és jóságban kell élnünk. Ezen személyes tapasztalatunk Istennel való életünkben a legnagyobb, melyet szerezhethetünk. Imádkozzunk sokat Istenhez és igéjét hittel kutassuk, hogy világosságot és kegyelmet nyerjünk az ő művében való szolgálatra. *Christian L. H.*

A betegek úrvacsoravétele.

A szent úrvacsorával kapcsolatban Pál apostol hánysúlyozza az egy kenyér és egy pohár fontosságát és jelentőségét, mint a szentek azon egységét, mely Krisztus testi ábrázolását juttatja kifejezésre. A jelkép csak akkor helyes, ha fedi az isteni kinyilatkoztatást. Azért, mint adventi-nép ragaszkodunk az egy kenyérhez és egy pohárhoz és így megértjük ennek az egységnek mély jelentőségét, ránk mint közösségre vonatkozólag.

Előfordul, hogy valaki ragályos betegségben szenved, de azért nincs olyan rosszúl, hogy ne jelenhetne meg a gyülekezetben az úrvacsora vételre, viszont tudja, hogy az ő betegsége ragályos. A régi törvény, az ilyen betegeket teljesen kizárta az egészségesek közösségéből s csak akkor fogadták vissza, miután a pap megállapította a teljes gyógyulást. A ragály természetesen ma is ragály és jól ismerjük a bacilusokat, azoknak szaporodását és veszedelmességét.

Igy az a kérdés merült fel az Unió bizottságában, hogy mi módon kelle eljárni abban az esetben, ha valakinek ragályos betegsége van, és a közösséggel együtt az úrvacsorán kíván részt venni? Erre nézve a következőkben állapodtunk meg: A kenyérből minden további nélkül részesülhet. A pohárból úgy veszi ki a részét, hogy magával hoz egy kis poharat, melybe a predikátor a kehelyből önt mustot, amit azután az ő pohárkájából elfogyaszt. Úgy gondolom, hogy ez világos és helyes eljárás.

Igy azonban csak azok a testvérek járjanak el, akik tényleg ragályos betegségben szenvednek. Az egészségesek pedig örüljenek annak, hogy az ő számukra semmiféle akadály nem áll fenn, hogy közös pohárból ihassanak, amiként Krisztus Urunk és az apostolok cselekedték az úrvacsora elrendelése alkalmával. Az ilyen magatartás nem ellenkezik azon hitbeli meggyőződéssel, hogy ha még ártalmast iszunk, sem válik kárunkra. Jézust ezt arra mondta, hogyha önhibákon kívül ártalmast kell innunk és ő benne hiszünk, úgy ő bennünket meg fog védeni. De ha készakarva mérget, vagy bacilust beveszünk, akkor az ugyanannyi, mintha az Úr Jézus hallgatott volna a Sátánra és levetette volna magát a toronyból. Nagy a különbség a hit és a vakmerőség között. Ezért kérek benneteket, hogy ezen egészséges intézkedéshez alkalmazkodjatok.

Zeiner A.

Misszióutazások Perzsiában.

Szívélyesen meghívom összes magyar testvéreimet, hogy kísérjenek el engem legutóbbi missziós körútamon. Vegyétek kezetekbe Perzsia térképét és keressétek meg a török határ közelében az Urnia tavat. Mintegy 20 km-nyire a nyugati parttól terül el Urmia városa, misszió-körútam kiindulási pontja, melynek célja ezúttal Kurdisztán határvidéke.

Kétlovas kocsin érkezünk G.-be, ahol meg kell kezdenünk munkánkat. Valóban érdekes ezen helyeket látni és azon emberekkel érintkezésbe jutni, akik világtörténelmi jelentőségű eseményeket éltek át, melyekről Európa csak újságok és könyvek révén értesült. Kurdisztán, a „Senki országa,” mert egyetlen ország sem dicsekedhetik azzal, hogy fenhatósága alá hajtotta soha ezt a népet. A határon piciny faluba érkezünk, amelyet csupán 26 család lak. Mögötte kis hegy, melyen egy 400 éves kurd rablólovagvár látható. Ismael Aga volt ennek a tulajdonosa, aki teljesen európai módszerek szerint uralkodott volt innét. Tudniillik ugyanúgy, mint ahogy a középkori rablólovagok cselekedtek.

A hegy lábánál hömpölyög a folyó, amelynek vizével tavasszal a mezőket el kell borítani, hogy jó legyen a termés. Ha a rablólovagnak fogytán volt az élelmiszere, egyszerűen elzárta a vizet és a falusi lekósok önként hozták neki az újabb szállítmányokat. A kurdoknál tehát már 400 esztendővel ezelőtt is működött a dróttalan táviró.

Ezen rablólovag családja folytatta őse módszereit, míglen betelt a mérték és a család utolsó sarját két évvel ezelőtt lőtték le; ez az

30

ember egy alkalommal az asszir patriachát meghívta egy lakomára és úgy őt mint 200 főnyi kíséretét felkoncoltatta. A kurdok igen vad emberek, de azért aránylag jó benyomást tesznek az emberre; minden lépésük szabadság szeretetről tesz tanúságot és asszonyaik is fátyol nélkül járnak.

A háború alatt rettenetes dolgok történtek Urmiában; esti összejövetelünkön, amelyen asszirok és kurdok egyaránt résztvettek, beszélték ezekről a jelenlévők. Összejövetelünk látogatottsága igen jó volt; egyesek gyermekeiket is magukkal hozták megáldatás végett.

1. Kurd család. 2. Kurdisztáni rablólovagvár. 3. Assír templom, amely sok évszázados történelemre tekintethet vissza.

Egyik helységről a másikba menve jártuk be az országot, hol gyalog, hol pedig szekéren; néha pedig számárháton lovagolva. Mindenfelé igen jó tapasztalatokat szereztünk. Az én kísérőm Ruben atyafi, egy bensülött prédikátor volt, aki olykor fordította beszédeimet törökből az asszir nyelvre. Így érkezünk A.-ba, ahol gyülekezetünk és iskolánk működik, és ahol igen látogatott összejöveteleinket nagyszerű szellem uralta.

Magában Urmia városában is estéről-estére növekedett az összejöveteleinken megje-

lentek száma. Számtalan mohamedán kereset fel bennünket, akik az igazság jobb ismerete után vágyakoznak. Ez igen jól esett nekem, mert sok hónapon keresztül úgy látszott, mintha senki sem érdeklődne az Isten után.

Gondoljatok imáitokban az itteni munkára; gondoljatok a világosság nélkül élőkre és reánk kiknek az a feladatunk, hogy eljuttassuk hozzájuk a megváltás üzenetét. Szívélyesen üdvözlöm összes testvéreimet a magyar hazában.

Testvéretek az Úrban,
Tulaszevszky Károly

BIZONYSÁGTÉTELEK

(Első közlemény 1. év első számában.)

(2)

Szomorú dolog, ha gyermekeitek közönyösek és tiszteletlenek, és nem lelik örömeiket a vallási összejövetelekben és a szent igazságokban, holott ti összeköttetésben álltok e szent művel. Az ilyen család befolyása Krisztus és az ő igazsága ellen érvényesül. Krisztus azt mondta: „Aki nincs velem, ellenem van.” A válás elhanyagolása a családban és az ilyen gyermeknevelés, nem nyeri meg Isten tetszését. Ha gyermekeitek egyike valamilyen folyóba esne és ott a megfulladás veszélye fenyegetné, mily felindulás venne erőt rajtatok akkor! Mily erőfeszítéseket tennétek, milyen buzgó imákat küldenétek fel az egek Urához, hogy megmenthessétek őket a testi élet számára! Ámde gyermekeitek Krisztus nélkül élnek e világban és lelkük nincs megmentve. Talán annyira mennek, hogy erkölcstelenek, udvariatlanok és szégyent hoznak az adventi névre. Ezek elvesznek, és reménység valamint Isten nélkül élnek e világban. Ti pedig ennek dacára gondatlanok és közömbösek vagytok.

Milyen példát adtok gyermekeiteknek? Milyen lelkület uralkodik otthonotokban? Gyermekeiteket barátságosságra, jóságra, mások segítségére és mindenekelőtt a vallási dolgok tiszteletére és az isteni követelések fontosságának felfogására kell nevelni. Tanítsátok őket az imaóra tiszteletére, hogy kora reggel felkeljen résztvehessenek a családi istentiszteletnél.

Apák és anyák, kiket Isten első helyre helyezett a családban, akik gyermekeiket arra tanítják, hogy a bölcsesség kezdete az Úr félelme, Istent dicsősítik meg az angyalok és Isten előtt, ha jól rendezett és fegyelmezett, Istent szerető és szülőknak engedelmeskedő, nem pedig ellene lázadó családmutatók be a világnak. Az ő házukban Krisztus nem idegen.

Az ő neve hozzá tartozik a családhoz, tiszteletben van tartva és meg van dicsőítve. Az angyalok kedvüket lelik az olyan otthonban, ahol Isten uralkodik, ahol a gyermekek a vallás, a Biblia és a Teremtő tiszteletére vannak oktatva. Az ilyen családok igényt támaszthatnak erre az ígéretre: „Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek.” Ha az ilyen otthonból az apa mindennapi kötelességeinek elvégzéséhez indul, akkor szelid és az Istennel való érintkezés által alázatossá vált lelkülettel teszi ezt. Munkáját hűséggel elvégzi, tudván azt, hogy Isten szeme megnyugszik rajta.

A gyülekezetben az ilyen ember nem néma, hanem vannak hálaadó és bátorító szavai, mert a mindennapi új tapasztalatok által növekedő keresztény ő. A gyülekezet munkájában tevékeny és segítségre kész munkás, aki Isten dicsőségére és felebarátjának ügvésségéért buzgólkodik. Büntetésre méltó és Isten előtt vétkes cselekedetnek tartaná, ha elmulasztaná a nyilvános istentiszteleteket és ezáltal olyan előjogokat veszítene el, amelyek képessé tehetik őt arra, hogy jobb és eredményesebb szolgálót végezzen az igazság érdekében.

Ha befolyásos férfiak tisztára üzleti embe-
rekké válnak, s nem veszik figyelembe a sokkal maradandóbb, nemesebb és fenségesebb örökkévaló érdekeiket, az nem fog Isten megdicsőítésére szolgálni. Ugyan hol kellene nagyobb tapintatnak és legtöbb ügyességnek megnyilvánulnia, ha nem az elmulthatatlan és örökkévaló dolgokban? Atyafiak! talentumaitokat az Úr szolgálata érdekében használjátok fel; nyilvánítsatok ki annyi tapintatot és képességet Krisztus munkájának felépítésére szolgáló tevékenységekben, mint amennyit világi vállalkozásaitokban kinyilvánítottok.

Nagyon elszomorít engem, hogy kénytelen vagyok megmondani, miszerint sok családfő részéről nagy hiány tapasztalható komolyság és lelki dolgok iránt való érdeklődés tekintetében. Vannak olyanok, kiket csak ritkán lehet az Isten házában találni. Távollétüket ezzel, vagy azzal mentegetik az igazi ok azonban az, hogy szívük nem rokonszenvez a vallással. A kegyesség lelkülete nem nyer tápot a családban. A gyermekek nem részesülnek fegyelmezésben és az Úr figyelmeztetésének nevelésében. Ezek az emberek nem olyanok, mint Isten szeretné. Nem állanak élő összeköttetésben övele; ezek pusztán üzletemberek. Ezek nem rendelkeznek engesztelékeny lelkülettel. Viselkedésük olyan nagy hiányt árul el szelidségben, barátságosságban és udvariasságban, hogy indító okaikat félremagyarázzák és még arról a jóról is rosszat beszélnek, mivel valóban

rendelkeznek. Ha felismernék, hogy eljárásuk, milyen botrányos az Isten szemeiben, akkor bizonyára megváltoznának.

Isten művét olyan férfiak vezessék, akik naponta élő tapasztalatokat szereznek Krisztus vallásában „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” — mondta Krisztus. Közülünk senki sem lehet biztonságban a Kisértő hatalmával szemben. Mindazok, akik intézeteinkkel egyesületeinkkel, misszió vál'alkozásainkkal összeköttetésben állanak, állandóan abban a tudatban éljenek, hogy egy hatalmas ellenségük van, akinek szüntelen célja az, hogy Krisztustól elszakítsa és erejétől megfossza őket. Minél felelősségteljesebb állást foglalnak el, annál hevesebbek lesznek Sátán támadásai; mert ő jól tudja, ha őket megboráncoztató út követésére rábirhatja, akkor példájukat mások is követni fogják. Akik azonban állandóan Krisztus iskolájában tanulnak, azok képesek lesznek útjukat egyenletesen folytatni és meghiusítani Sátán ama törekvésit, hogy egyensúlyozott állapotukból kimozdítsa őket. Maga a kísértés még nem bűn. Jézus tiszta és szent volt, mindazáltal megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan, még hozzá oly hevesen és erővel, amelyet a hozzá hasonló emberek soha el nem viselhetnének. Sikeres ellentállásában ragyogó példát hagyott nekünk, hogy mi is az ő lábnyomdokaiban járjunk. Ha magabizók és önigazultak vagyunk, akkor a kísértés hatalma alatt el fogunk bukni; ellenben ha Jézusra tekintünk és benne bizunk, akkor oly hatalmat nyertünk meg segítségül, amely az ellenséget legyőzte a küzdőtéren és amely minden kísértésben kimenekedő utat fog nyitni számunkra. Ha Sátán vizáradáshoz hasonlóan tör is reánk, szálljunk szembe kísértéseivel a lélek kardjának segítségével és akkor számíthatunk arra, hogy Jézus is szembe száll érettünk vele. A hazuságnak atyja remeg és reszket, ha Isten igazsága az ő megsemmisítő erejében van szemébe dobva.

Halálozás.

Folyó évi április hó 18-án halt meg Tóth Lajosné testvérnőnk (Budapest „A” gyülekezet) egyetlen 11 esztendőös leánya. A gyermek szívesen vett részt az ifjúsági órákon, szívéből szerette az igazságot és a gyülekezet is nagyon szerette őt. Betegségében fájdalmaival tűrte és midőn halála közeledett, megtört édesanyja azon kérésére, hogy „vigyél el magaddal gyermekem!” azt felelte: „Anyuskám még nem jöhet

32

el velem, még itt kell maradnia!” Az Úr tudja, hogy miért szólította el ezen gyermeket, s mi vigasztaljuk édesanyját Isten azon ígéretével, hogy a feltámadáskor viszont fogja látni szeretett gyermekét.

Jenik Gy.

Walach János atyánkfia, aki a békéscsabai „A” gyülekezet hűséges tagja volt másfél éven keresztül, a harctéren szerzett betegségében, hosszú szenvedés után az Úrban elaludt, folyó év április 4-én. A gyászolókhoz a vigasztalás ígéit alkalma volt szólni a gyülekezet vezetőjének, valamint alulírottaknak.

Reménységünk az, hogy Isten be fogja teljesíteni az elhunyt atyánkfia kívánságát, mely abban állt, hogy bárcsak kedves neje és gyermekei is elfogadnák az igazságot, hogy a feltámadás nagy napján viszontláthassa őket.

Debreczeni S.

Április 14-én hunyt el Botpaládon Farkas Sándorné, szül. Szilvássy testvérnőnk. Tizenhat éves korában kötött szövetséget az Úrral, de sajnos hamar elragadta közülünk a tüdővész. 19 éves volt és hét hónapig volt házas. Alulírott a háznál és a sírnál kb. 500 főnyi tömeg előtt tett bizonyosságot Dán. 4, 32. alapján az Istennek velünk való utairól, melyek előttünk sokszor ismeretlenek.

Albrecht J.

Ibősb Kisgyörgy Károly atyánkfia, a tunyogi gyülekezetnek másfél éves tagja, április 30-án hunyt el 68 éves korában. A gyülekezet egy buzgó tagját veszítette el benne. Alulírott úgy a háznál mint a sírnál kb. 400 főnyi sokaság előtt szólhatott a keresztény boldog reménységéről és a holtak állapotáról. Reményünk, őt viszontláthatni az igazak feltámadásakor.

Albrecht J.

Hosszú és kínos, de megadással viselt szenvedés után május 19-én 36 éves korában meghalt Nagy Ilona testvérnőnk, a debreczeni gyülekezetnek hét éven át volt tagja. Szünetében sokakat vigasztalt és erősített. Az ő kívánsága volt, hogy fejfájára a 2. Tim. 4, 7—8. szöveget írják, mint hit által elért végcélját. Alulírott 1. Thess. 4, 13—18. versek alapján búcsúztatta el őt.

Albrecht J.

„ADVENTHIRNÖK” H. N. Adventisták Magyarországi

Uniójának közlönye.

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla

Felelős kiadó: Zarka Dénes

Egyesszám ára 24 fillér.

Vallásos Irtak Nemzetközi Kiadóhivatala nyomdája Budapest